

## Φως ξανά..

Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα , όλοι χαίρονται και οι δρόμοι είναι γεμάτοι από χαρούμενες φωνές μικρών και μεγάλων παιδιών. Το χριστουγεννιάτικο δέντρο δεσπόζει στην πλατεία και στολίζει τη μικρή πόλη, βιτρίνες στα μαγαζιά βρίθουν από φανταχτερές κορδέλες πολύχρωμα κουτιά και περίτεχνα παιχνίδια. Το όνειρο κάθε παιδιού..... Μα φυσικά ! πως δεν το πρόσεξε κάνεις; ένα μικρό κορίτσι τριγυρνά ανάμεσα στο πλήθος. Τα ζεστά του ρούχα θα προφύλασσαν από το τσουχτερό κρύο όμως αντί για αυτά φορούσε κουρέλια και στο πρόσωπο του ήταν ζωγραφισμένη η θλίψη και όχι το χαμόγελο όπως στα περισσότερα παιδιά γύρω της. Δεν την ένοιαζε τόσο που ο Άγιος Βασίλης δεν θα την επισκεπτόταν ούτε φέτος αλλά την στενοχωρούσε που θα γιόρταζε πάλι χωρίς το γιορτινό τραπέζι και μονάχα με την μητέρα της την πιο ωραία γιορτή του χρόνου. Από τότε που πέθανε ο μπαμπάς της πάσχιζε να φροντίσει την μαμά της, της οποίας το μέλλον προμηνυόταν μάλλον δυσοίωνο. Χρήματα δεν υπήρχαν ούτε για φάρμακα ούτε για γιατρούς και η κατάσταση έμελλε να χειροτερέψει. Το μικρό κορίτσι έκανε ό,τι μπορούσε για ένα κομμάτι ψωμί. Όμως οι άνθρωποι είναι σκληροί , δεν δείχνουν συμπόνια ούτε καλοσύνη πλέον. Έτσι κανένας δεν το βοηθούσε. Ο φούρναρης της γειτονιάς δεν έδινε το καθημερινό καρβέλι στο μικρό κορίτσι γιατί τα χρέη είχαν γίνει <<βουνό>>. Το κορίτσι πότε-πότε εξυπηρετούσε τις γυναίκες γειτόνισσες της κάνοντας τα θελήματα και πάντα ανταμειβόταν με ένα πιάτο φαγητό που έφτανε ίσα-ίσα για εκείνο και την μάνα του.

Έπεσε το σούρουπο, ο ήλιος είχε χαμηλώσει και το κρύο γινόταν ολοένα και πιο δυνατό. Η ίδια πάντα εικόνα... Η μητέρα ξαπλωμένη , βυθισμένη στα χοντρά παπλώματα και το μικρό κοριτσάκι κοντά στο παραθυράκι να αγναντεύει τους περαστικούς που είχαν βγει για τις χριστουγεννιάτικες αγορές. <<Βεβαία δεν πρέπει να χάνω το θάρρος μου όμως δεν μπορώ να μείνω άπρακτη. Το θαύμα των Χριστουγέννων που τόσο πολύ περίμενα άργησε... χάθηκε ...πρέπει να κάνω κάτι τώρα και μονή μου >> Σκέφτηκε η μικρή μας ηρωίδα. Αποφασιστικά φόρεσε το μαύρο πλεκτό τρύπιο ζακετάκι της και αφού σκέπασε και χάιδεψε τη μητέρα της, πατώντας στις μύτες άνοιξε την ξύλινη πόρτα και διέσχισε το πλακόστρωτο δρομάκι που οδηγούσε στην κεντρική πλατεία με το πελώριο στολισμένο δέντρο. Για μια στιγμή στάθηκε δειλιάζοντας μέσα στο πλήθος όμως δεν της έμειναν πολλές επιλογές και έτσι σε μια κρίση παρόρμησης ξαφνικά της ήρθε η ιδέα ! θα πήγαινε στο σπίτι του πλούσιου εμπόρου να παρακαλέσει για λίγη βοήθεια. Δυο στενά παρακάτω και το τεράστιο αριστοκρατικό σπίτι ξεχώριζε. Περιποιημένοι κήποι ,λαμπιόνια που τρεμοφέγγουν και μικρά επιβλητικά αγαλματίδια που κοσμούσαν το εξωτερικό της οικίας, έδιναν την εντύπωση ανακτόρου αρχαίας εποχής και τόνιζαν την οικονομική επιφάνεια ενός ανθρώπου πολυταξιδεμένου που πριν λίγα χρόνια πηρέ την απόφαση να εγκατασταθεί στην μικρή κωμόπολη χτίζοντας

το << ταπεινό>> του σπιτάκι . Ζούσε μόνος του και δεν είχε οικογένεια . Ήταν ένας απόμακρος άνθρωπος που όλοι φοβούνταν και σέβονταν. Όταν είχε πρωτοέρθει , πολλές φήμες είχαν ακουστεί για τον ίδιο. Άλλοι λένε ότι είχε χάσει το παιδί και την γυναίκα του στον μεγάλο πόλεμο. Κάποιοι πιστεύουν ότι το σπίτι του το είχαν στοιχειώσει φαντάσματα.

Άλλο ένα βήμα και το μικρό κορίτσι βρισκόταν ήδη στην εξώπορτα του σπιτιού όμως δίσταζε να προχωρήσει. Όλη αυτή η δύναμη που της είχε δώσει την ώθηση να έρθει ως εδώ είχε εξατμιστεί, είχε εξανεμιστεί. Τώρα την είχε κυριέψει πανικός . Τα μάγουλά της έκαιγαν και τα πόδια της ήταν αδύναμα και μουδιασμένα. Ό, τι τρομακτικό είχε ακούσει για τον έμπορο επανερχόταν και αστραπιαίες σκέψεις περνούσαν και τριβέλιζαν το παιδικό της μυαλό .

Αλλά η θέληση της να τον επισκεφτεί και να τον γνωρίσει ήταν πολύ μεγάλη. Τότε, σκέφτηκε τον εαυτό της, να χτυπά την πόρτα του πλούσιου εμπόρου κι αυτός να της ανοίγει γεμάτος θυμό, που του χάλασε την ησυχία του και να την πετάει έξω με βίαιο τρόπο, χωρίς να της προσφέρει, ούτε ένα κομμάτι ψωμί, ούτε να της χαρίσει ένα τόσο δα χαμόγελο, που θα ζέσταινε την παγωμένη καρδούλα της. Αντίθετα, τα χέρια της έτρεμαν από φόβο και η καρδιά της χτυπούσε έντονα, προτού κάνει το μεγάλο βήμα και χτυπήσει το κουδούνι. Τα πόδια και το σώμα της λύγιζαν, αφού αργούσαν να της ανοίξουν. Η μικρή άρχισε να απογοητεύεται.

Όμως, εκείνη τη στιγμή, ένα φως άναψε και έλαμψε από το διπλανό παράθυρο, με τις πορφυρές κουρτίνες. Η πόρτα έτριξε σα να είχε ν' ανοίξει χρόνια. Τότε, μια σκιά φάνηκε σα φάντασμα. Ευθύς, εμφανίστηκε μπροστά της ο καλοντυμένος και περιποιημένος πλούσιος κύριος. Το κοριτσάκι κυριευμένο από φόβο έμεινε ακίνητο, κοιτάζοντας με τα γεμάτα αγωνία μάτια της τον πανύψηλο άντρα. Προτού, προλάβει να του μιλήσει, εκείνος τη ρώτησε χαμογελαστά: - Τί ζητάς τέτοια ώρα, μικρό κορίτσι να τριγυρνάς μόνη σου στο δρόμο με τόσο τσουχτερό κρύο; Το μικρό κορίτσι πήρε θάρρος από το ενδιαφέρον του άγνωστου κυρίου και χωρίς να διστάσει του εξήγησε για την άσχημη κατάσταση που ζούσαν αυτή και η μητέρα της.

Σα παιδί, όμως γεμάτο απορίες, τον ρώτησε, γιατί είναι τόσο σκληρός με όλους και εκείνος νιώθοντας κάτι παράξενο για το μικρό κορίτσι, της άνοιξε την καρδιά του και της εξήγησε τι ακριβώς συνέβη πριν κάποια χρόνια, το οποίο του άλλαξε τη ζωή και τον χαρακτήρα. Όταν, στο φρικτό πόλεμο έχασε τη γυναίκα και τη μικρή του κόρη. Έτσι, συγκινημένος είτε στη μικρή ότι μοιάζει πολύ στην κόρη του. Το κοριτσάκι τον αγκάλιασε σφιχτά, νιώθοντας την πατρική ασφάλεια μετά από πολλά χρόνια. Η μικρή είχε εντυπωσιαστεί από το τεράστιο, διώροφο σπίτι, με τους εκθαμβωτικούς πολυελαίους και τα σκαλιστά, αρχοντικά έπιπλα. Στο σαλόνι του σπιτιού υπήρχε ένα τεράστιο τζάκι, που ζέσταινε όλο το σπίτι. Μία γλυκεία ζάλη την κυριέυσε από την ευχάριστη μυρωδιά των φαγητών και των λιχουδιών που υπήρχαν στο τραπέζι. Τότε, ο άντρας τη ρώτησε: - Για πες μου τώρα, τι συμβαίνει με τη μητέρα σου; - Όπως, σας είπα προηγουμένως η μητέρα μου είναι βαριά άρρωστη και κινδυνεύει να πεθάνει. Θα σας παρακαλούσα, λοιπόν, να την βοηθήσετε να ζήσει...

Ο άντρας εντυπωσιασμένος από τα λόγια της μικρής, η οποία κατάφερε να τον κάνει να νιώσει υπέροχα, μετά το χαμό των αγαπημένων του προσώπων, τη ρώτησε:

- Πες μου, τι ακριβώς, πρέπει να κάνω και θα σας βοηθήσω.
- Αρχικά, πρέπει να μας βοηθήσετε να αγοράσουμε τα φάρμακα της, προτού χειροτερέψει, απάντησε εκείνη
- Όμως, θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα περάσουμε τις γιορτές όλοι μαζί εδώ.

Το κορίτσι συμφώνησε και κατευθύνθηκε με τη συνοδεία του ευγενικού και γεμάτου καλοσύνη πλούσιου κυρίου προς το φτωχικό της σπίτι. Οι δρόμοι εξακολουθούσαν να είναι γιορτινοί και εύθυμοι ,ήταν όμως η μόνη φορά που και το μικρό κορίτσι κυριευόταν από τα ίδια συναισθήματα, καθώς ένιωθε ασφάλεια και σιγουριά δίπλα στον κύριο που της κρατούσε σφιχτά το χέρι. Φτάνοντας στο κατώφλι του σπιτιού της, ο άνδρας ένωσε ένα πλάκωμα στην καρδιά, αφού αντίκρισε μια τραγική εικόνα έξω από το σπίτι Άντιθετα με το δικό του, εκείνο έδειχνε έρημο, παραμελημένο, άχρωμο, δίχως ίχνος γιορτινής ατμόσφαιρας και σίγουρα αντανάκλούσε τον κακό τρόπο ζωής των δύο γυναικών.

Ένωσε ξαφνικά σημαντικός και απαραίτητος ,γιατί ήξερε ότι μόνο εκείνος μπορούσε να βοηθήσει λόγω της οικονομικής του επιφάνειας. Όταν μπήκαν στο σπίτι, αντίκρισαν την μητέρα του κοριτσιού ξαπλωμένη στο παλιό, μικρό και σκουριασμένο σιδερένιο κρεβάτι της να παλεύει με τον βήχα που την ταλαιπωρούσε. Βλέποντας τον καλεσμένο τους, αναρωτήθηκε αμέσως ποιός ήταν αυτός και τί γύρευε στο σπίτι τους. Της φάνηκε περίεργος ,ασυνήθιστος για τα δικά της δεδομένα.

Ήταν καλοντυμένος και περιποιημένος ,σαν τα ρούχα του να είχαν ραφτεί στο Παρίσι. Το βλέμμα του ήταν σοβαρό και επιβλητικό ,αλλά το ζεστό και πλατύ του χαμόγελο μαρτυρούσε έναν άνθρωπο γεμάτο καλοσύνη και ευγενικά συναισθήματα.

-Μαμά ,ο κύριος είναι έμπορος. Μένει στη γειτονιά μας εδώ και μερικά χρόνια. Του εξήγησα την κατάσταση της υγείας σου και δέχτηκε να μας βοηθήσει, αποκρίθηκε το κορίτσι με βλέμμα πλημμυρισμένο από χαρά.

-Αλήθεια, παιδί μου; Αλήθεια δέχεστε να με βοηθήσετε; Έχετε αυτή την καλοσύνη; ρώτησε με αγωνία η μητέρα

-Όχι ακριβώς...

Το κορίτσι φώναξε ταραγμένα :

-Τί όχι ακριβώς ?Μα εσείς πριν λίγο δεν μου υποσχεθήκατε ότι θα αγοράσετε φάρμακα στη μητέρα μου; Είστε ψεύτης, ψεύτης ,ψεύτης!!!

Ο άνδρας δίχως να παίρνει στα σοβαρά τα λόγια της μικρής, την χάιδεψε στο τρυφερό και κατακόκκινο μάγουλο της, υπενθυμίζοντας της απλά ότι του είχε υποσχεθεί πως εκείνες θα πήγαιναν στο σπίτι του, για να περάσουν μαζί τις γιορτές. Και όντως έτσι έγινε...

Το κορίτσι και η μητέρα της εγκαταστάθηκαν στο σπίτι του πλούσιου γείτονα τους, όχι μόνο για τις γιορτινές εκείνες μέρες, αλλά για όλη τους τη ζωή. Εκείνη έλαβε την κατάλληλη φαρμακευτική αγωγή και ύστερα από λίγους μήνες η ασθένεια της εξαλείφθηκε. Το νεαρό κορίτσι δεν περιπλανήθηκε ποτέ ξανά στην πόλη για να ζητιανέψει, αφού με τη βοήθεια του πλούσιου κυρίου είχε πια όλα τα απαραίτητα και ξεκίνησε να πηγαίνει στο σχολείο.

Φαίνεται, τελικά ότι ο άνδρας είχε λόγο που τις φιλοξενούσε στο σπίτι του, αφού είχε ερωτευτεί την φτωχή μητέρα του κοριτσιού από την πρώτη στιγμή που την είδε

Έτσι, μετά από λίγο καιρό παντρεύτηκαν και έζησαν σαν μια ευτυχισμένη οικογένεια. Όλοι ήταν ευτυχισμένοι και υγιείς.

Το κορίτσι ποτέ δεν μετάνιωσε εκείνο το παγερό απόγευμα που πήγε να παρακαλέσει για βοήθεια. Χάρη στην τολμηρή της απόφαση απέκτησε μια αληθινή οικογένεια, ένα ζεστό σπιτικό και πάνω από όλα την οικογενειακή θαλπωρή. Το θαύμα των Χριστουγέννων έδωσε ξανά φως στις ζωές τους...

Για το διήγημα, που μόλις διαβάσατε, εμπνεύστηκαν, εργάστηκαν και συνεργάστηκαν οι παρακάτω μαθητές της Β΄Λυκείου :

Στουγκιώτη Έστα

Πλατινάκης Παναγιώτης

Ντουντουλάκη Θεοδώρα

Ντιγριντάκη Δήμητρα

Παπαδάκης Βασίλης

Παπαδάκη Σοφία

Παπουτσάκη Χρυσούλα

Παρασκάκης Παναγιώτης

Πετράκη Γεωργία

Στρατουδάκης Δημήτρης

Τζερανάκης Στέλιος

Τσακίρης Νίκος

Τσορτανίδου Άννα